

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμάται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 10 Δεκεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ, διήγημα Α. Τολστόν. — ΜΑΡ-
ΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰκό-
νων), μετάφρ. Β' — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐ-
κτωρὸς Μαλλῶ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμαμάτων κτλ. κτλ.

**Διακόπτεται ὀριστικῶς ἡ ἀπο-
στολὴ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορη-
μάτων, εἰς πάντας τοὺς μὴ συμ-
μορφωθέντας πρὸς τὴν ἔντυπον
ἡμῶν γνωστοποίησιν περὶ ἀποστο-
λῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.**

Ἡ Διεύθυνσις

ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ

Ἐκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων
τοῦ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τὸ γέρο τὸν ἔλεγαν Στεπάνιτζ κ' ἔζουσε
στὸ σπιτί τὸ γειτωνικὸ ἐνὸς ἐμπορίου γιὰ ἐλε-
ημοσύνη, καὶ ἡ δουλειὰ του ἦτονε νὰ βο-
ηθῇ τὸν αὐλοφύλακα. Ἐστάθη ὁ Στεπά-
νιτζ κοντὰ στὸ παράθυρο τοῦ Ἀβδέιτζ γιὰ
νὰ καθαρίσῃ τὸ πεζοδρόμιον ἀπὸ τὰ χιόνια.
Τὸν ἐκύτταξε ὁ Ἀβδέιτζ καὶ πάλι ἄρχισε
τὴ δουλειὰ του.

— Φαίνεται πῶς τὰ γερατειὰ μ' ἐξεκού-
τιαναν, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Ἀβδέιτζ. Ὁ
Στεπάνιτζ παστρεῦει τὰ χιόνια κ' ἐγὼ θαρ-
ρῶ πῶς ὁ Χριστὸς ἔρχεται 'ς ἐμένα. Ξε-
κούτιανες, καυμένε γέρο. — Καὶ ὅμως ἀφοῦ
ἔκαμε δέκα βελονιαῖς, θαρρεῖς πῶς κάποιος
τοῦ λέγει νὰ ξανακυττάξῃ στὸ παράθυρο.
Κυττάζει πάλι στὸ παράθυρο, βλέπει τὸν
Στεπάνιτζ ποὺ ἀπόθεσε τὸ φυτᾶρι στὸν τοί-
χο καὶ σὰν νὰ θέλῃ νὰ ζεσταθῇ, σὰν νὰ
θέλῃ νὰ ξαποστάσῃ.

— Γέρος ἄνθρωπος, κατακομμένος — φαί-
νεται πῶς καὶ τὸ χιόνι δὲν ἔχει δύναμι νὰ
φτυαρίσῃ, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Ἀβδέιτζ.
Ἀς τὸν φωνάξω νὰ τὸν ποτίσω ἓνα ποτῆρι
τσάϊ, ἀφοῦ καὶ τὸ σαμοβάρι εἶνε ἐτοιμὸ πιά.

Ἀφῆσε τὸ σουβλί του ὁ Ἀβδέιτζ, ἐση-
κώθη, ἔβαλε ἀπάνω στὸ τραπέζι τὸ σαμο-
βάρι, ἐξεμάτισε τὸ τσάϊ καὶ μὲ τὸ δακτυλὸ
ἐκτύπησε τὸ τζάκι. — Ὁ Στεπάνιτζ, ἐγύ-
ρισε καὶ ἐξύγωσε κοντὰ στὸ παράθυρο. Ὁ
Ἀβδέιτζ τοῦ ἐγενεψε καὶ ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴ
θύρα.

— Δὲν ἔρχεσαι νὰ ζεσταθῇς; τοῦ εἶπε.
Θὰ ξεπαχίσεις ἀπὸ τὸ κρύο, θαρρῶ.

— Χριστέ καὶ Παναγία! δὲ νοιώθω τὰ
κόκκαλά μου, εἶπεν ὁ Στεπάνιτζ.

Ἐμπῆκε μέσα ὁ Στεπάνιτζ, ἐτίναξε τὰ
χιόνια ἀπὸ 'πάνω του, καὶ ἄρχισε νὰ σκου-
πίξῃ τὰ πόδια του γιὰ νὰ μὴ λερώσῃ τὸ
πάτωμα, ἂν καὶ δὲν ἔμπορε νὰ σταθῇ στὰ
πόδια του.

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη, ἐγὼ σέ σκουπίζω,
δουλειὰ μου εἶνε, πέρασε κάθησε, εἶπεν ὁ
Ἀβδέιτζ. Νὰ τσάϊ, πιέ.

Καὶ ὁ Ἀβδέιτζ ἐγέμωσε ὁρὸ ποτήριον,
ἔβαλε τὸ ἓνα ἔμπροστὰ στὸ ξένο, καὶ αὐτὸς
ἔχυσε τὸ τσάϊ στὸ πιατάκι καὶ ἄρχισε νὰ
τὸ φουσᾷ.

Ἦπιε ὁ Στεπάνιτζ τὸ ποτήριον του, τὸ ἀ-
ναποδογύρισε κ' ἔβαλε ἀπάνω τὸ κομμα-
τάκι τῆς ζάχαρις ποὺ περίσσεψε, καὶ ἄρχισε
νὰ εὐχαριστῇ, ἂν καὶ φαίνεται πῶς ἀκόμη
θέλει. «Πιέ ἀκόμη» εἶπεν ὁ Ἀβδέιτζ, κ' ἐ-
γέμωσε ἀκόμη ἀπὸ ἓνα ποτήριον, καὶ γιὰ τὸν
ἑαυτὸ του καὶ γιὰ τὸν ξένο. Πίνει τὸ τσάϊ
τοῦ ὁ Ἀβδέιτζ, μὰ δὲν παύει νὰ παρατηρῇ
καὶ στὸ δρόμο.

— Θὰ περιμένεις κανένα; ἐρώτησε ὁ ξένος.

— Ἄν περιμένω κανένα; Εἶνε ἄντροπι

1. Εἶνε ἔθιμο 'στους ῥώσους, ὅταν δὲν θέλουν ἄλλο
τσάϊ ν' ἀναποδογυρίσουν τὸ ποτήριον. Οἱ περισσότεροι δὲ
τὴ ζάχαρι δὲν τὴν βάζουν μέσα στὸ τσάϊ, ἀλλὰ δαγκά-
νουν ἀπὸ ἓνα κομματάκι καὶ βορῶντας τὸ τσάϊ, ληόνει
ἡ ζάχαρι μὲς στὸ στόμα τους καὶ γλυκαίνει τὸ τσάϊ.
Αὐτὸ τὸ κάμνουν χάριν οἰκονομίας, γιὰτὶ μὲ ἓνα κομ-
ματάκι ζάχαρι ὁ ῥώσος μπορεῖ νὰ πιῇ 3 καὶ 4 ποτήρια
τσάϊ.
Σ. Μ.

νὰ πῶ, ποῖον περιμένω. Καὶ περιμένω καὶ
δὲν περιμένω, ἀλλὰ ἓνας λόγος μ' ἔχει πιά-
σει ἀπὸ τὴν καρδιά. Ὅπτασία εἶνε, τί εἶνε
δὲν ἤξερω. Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀδελφέ; ἐδιά-
βαζα ἐχτές τὸ εὐαγγέλιον, γιὰ τὸν Ἰησοῦ
Χριστό, ποῦ ἔπαθε, ποῦ ἦλθε 'ς τὴ γῆ. Θὰ
ἔχεις ἀκούσει, βέβαια.

— Ἀκουσα, ἀκουσα, ἀπάντησε ὁ Στε-
πάνιτζ. ἔμελλε εἶμαστέ ἄνθρωποι, ἀπλοῦ, γράμ-
ματα δὲ ξέρομαι.

— Τὸ λοιπὸν, ἐδιάβαζα αὐτό; πῶς ὁ
Χριστὸς ἦλθε στὴ γῆ. Ἐδιάβαζα, ποῦ λές,
ποῦ πῆγε 'στοῦ φαρισαίου, κ' ἐκεῖνος δὲν τὸν
ὕποδέχθηκε ὅπως ἔπρεπε. Ἐδιάβαζα λοιπὸν
ποῦ λές, τ' ἀδέρφι, γι' αὐτό, κ' ἔλεγα πῶς
ἂν ἤμουνα γῶ δὲ θὰ εἴξευρα τί ὑποδοχὴ νὰ
τοῦ κάμω. Αὐτὰ ἐσυλλογιζόμουν καὶ μ'
ἐπῆρε ὁ ὕπνος. Μ' ἐπῆρε ποῦ λές, τ' ἀδέρφι,
ὁ ὕπνος, κ' ἀκούω κάποια φωνὴ νὰ καλῇ τ'
ὄνομά μου; σηκόνομαι, — μιὰ φωνὴ θαρρεῖς
ποῦ ψιθυρίζει, περιμένε! λέγει, αὐριο ἔρχομαι.
Καὶ ὁρὸ φοραῖς νὰ ὀδῇς. Πιστεύεις πῶς εἶμαι
νὰ χάσω τὸ νοῦ μου, καὶ ὅλο τὸν περιμένω;

Ὁ Στεπάνιτζ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του
καὶ τίποτε δὲν εἶπε. ἦπε μονάχα τὸ τσάϊ
καὶ ἔβαλε δίπλα τὸ ποτήριον, ἀλλὰ ὁ Ἀ-
βδέιτζ τὸ σήκωσε πάλι καὶ τὸ ξαναγέμωσε.

— Πιέ μὲ ταῖς ὑγείαις σου. Σκέπτομαι,
γιατὶ ποῦ λές πάλι; Ὅταν ὁ Χριστὸς ἐπά-
τησε στὴ γῆ, δὲν κατεφρόνησε κανένα, καὶ
μὲ τὸν ἀπλὸ λαὸ συναναστρέφονταν περισ-
σότερο, ἐδιάλεξε τοὺς μαθητάς του ἀπὸ τὴν
τάξι τὴ δική μας, σὰν κ' ἐμᾶς τοὺς ἀμαρ-
τωλοὺς, τοὺς δουλευταδες. Ὅποιος ὕφνε-
ται, λέγει, ταπεινώνεται. Σέϊς, λέγει, μὲ κα-
λεῖται Κύριον, κ' ἐγὼ, λέγει, σὰς πλύνω τὰ
πόδια. Ὅποιος θέλει, λέγει, νάγε πρῶτος, ἂς
γεῖνῃ δοῦλος ὀλωνῶν. Γιατὶ, λέγει, μακά-
ρι οἱ πτωχοί, οἱ ταπεινοί, οἱ πραεῖς, οἱ ἐ-
λεήμονες.

Ἐλησμόνησε τὸ τσάϊ τοῦ ὁ Στεπάνιτζ: